

[Aksel Larsen.]

—, at hvis der i et af de tre partier skulle være et flertal imod at vedstå afstemningen i Ottawa, så ville dette flertal alligevel ikke have mod til at opretholde sit standpunkt, men ville bøje sig af hensyn til, at regeringen nu engang havde taget stilling.

Ministeren siger, at det var først i Ottawa, man blev klar over, at en Middelhavspagt er en umulighed. Hvad kommer det os ved? Er det Danmark, der skal ordne forholdene i Middelhavet? Er det os, der skal sige, hvordan forholdene skal være dér. Jeg kan ikke se, det har nogen som helst betydning.

Endvidere tilføjede udenrigsministeren, at først i Ottawa blev vi klar over, at krig i Tyrkiet og Grækenland automatisk ville inddrage os. Da det nu bliver gentaget på den måde, som det blev gentaget i udenrigsministerens sidste tale, er jeg nødt til at spørge: Hvilke argumenter har man brugt for at gøre udenrigsministeren klar over dette? Vil det sige, at man fra en eller flere stormagters side har gjort udenrigsministeren opmærksom på, at i givet fald agter den eller disse stormagter at engagere sig og derpå i kraft af deres indflydelse at kræve, at de øvrige Atlantpagtmagter også engageres? Hvis ikke det er tilfældet, ja, så må jeg bede om en anden forklaring på, at Danmark automatisk ville blive inddraget i krig i tilfælde af, at der opstod fjendtligheder i Lilleasien.

Udenrigsministeren siger i overensstemmelse med, hvad der allerede er sagt i går, bl. a. af det ærede medlem hr. Hans Hedtoft, at naturligvis ønsker Danmark, at Formosa tilbagegives til Kina, og naturligvis ønsker Danmark, at Kina bliver medlem af De Forenede Nationer og dér kommer til at erstatte røverhøvdingen Chiang Kai-Shek. Men så længe Pekingregeringen er engageret i Korea, kan man naturligvis ikke gå med til noget sådant. Må jeg tillade mig at spørge: Hvad har denne regering, og hvad har den forrige regering, hvad har de atlantiske partier gjort for at sørge for, at løfterne om Formosa skete fyldest, og at Pekingregeringen kom ind i De Forenede Nationer, før fjendtlighederne begyndte i Korea? Ingenting! Men så kan det ikke nytte noget, at man kommer og siger, at man er tilhænger af, at det sker, men først må Pekingregeringen lade være med at være engageret i Korea.

Nu siger ministeren, at han vil se bort fra alle de tilsnigelser og forvrængninger, der var i min tale. Jeg sad spændt og lyttede: nu får vi i hvert fald nogle eksempler på tilsnigelser og forvrængninger i min tale. Det

fik vi aldeles ikke, og det er forståeligt, for der var ikke nogen, og det ved udenrigsministeren godt. Jeg har kaldt Grækenland og Tyrkiet for fascistiske stater. Ja, men det er de. Det kan ikke nytte, at man kommer og siger, at de rent formelt har såkaldte parlamentariske valg, og at der findes såkaldte parlamenter i disse stater, det beviser aldeles ikke, at de er demokratiske. Styret i Grækenland hvilede før på engelske bajonetter og nu på amerikanske, og hvad Tyrkiet angår, så skulle i det mindste de danske parlamentarikere, som har været i Tyrkiet fornylig, være i stand til at tale lidt med om, hvad parlamentarisme og demokrati der i virkeligheden er i dette asiatiske land.

Videre siger udenrigsministeren, at udviklingen af Atlantpagten med Tyrkiet og Grækenland udsætter os ikke for nogen større risiko, for vi er selv herre over, hvilke skridt vi vil foretage i tilfælde af, at der udbræder krig. Ministeren ved jo, at dette ikke er sandt, og ministeren ved, at det bliver ikke mere sandt, fordi det ærede medlem hr. Hans Hedtoft har sagt noget lignende. Det er nu engang sådan, at vi ikke selv bestemmer hverken tempo eller form for oprustningen, for det bestemmes dels af de amerikanske våben og af det krigsmateriel, der sendes til Danmark, dels af den atlantiske overkommando, som man ved beslutning af det automatiske flertal her i tinget har lagt Danmark ind under. Det er nu engang sådan, at når en fremmed stormagts general kommanderer over en del af de danske tropper, så er det ham, der bestemmer om, hvor og hvornår disse tropper skal sættes ind, og Danmarks væren i krig eller ikke-væren i krig afhænger naturligvis af, hvad dets tropper foretager sig.

Udenrigsministeren siger, at med sine udtalelser om traktatbrud og om respekt for traktater og forkastelse af traktatbrud, tænkte han på noget andet end det, Aksel Larsen nævner. Jeg vil gerne have at vide, hvilke traktatbrud ministeren så tænkte på. Han nævnte ikke et eneste. Han var nemlig ikke i stand dertil. Han er ikke i stand til, hvis han vil nævne traktatbrud, at nævne andre end dem, der er begået af hans allierede i Atlantpagten. Så søger han at forsvare de talløse traktatbrud, der er overgået Potsdamaftalen, ved at sige, at Potsdamaftalen kræver samarbejde. Det er der ingen, der bestrider, men så er spørgsmålet, hvem der er skyld i, at samarbejdet gik så dårligt, eller at samarbejdet bristede. Det ændrer imidlertid ikke det faktum, at traktatbrudene ensidigt er foregået fra vestmagts side. At Danmark har brudt Grønlandstraktaten